

[Poul Nielson]

arbejdskraftanvendelsen, men det vil kun være tilfældet, hvis vi skal leve af at producere og ikke først og fremmest af at sælge know-how. Til gengæld forudsætter denne know-how-strategi en forstærket indsats inden for uddannelse og forskning, og det er så her, svaret på beskæftigelsesproblemerne i eksportsektoren i højteknologisamfundet ligger. Uddannelse og forskning er arbejdskræftkrævende, men forudsætter samtidig en stor indsats af samfundsmæssige ressourcer. Der er altså ikke noget særlig erhvervsdynamisk perspektiv i en nedskæringspolitik netop på disse områder.

I andre sektorer end konkurrenceerhvervene kan sammenhængen være mindre direkte, og der er f. eks. inden for både offentlig og privat servicevirksomhed en vis margen, der bør udnyttes, ligesom der generelt uden for den egentlige fremstillingsvirksomhed forekommer at være en højere grad af valgfrihed mellem forskellige former for teknologi, som så kan vurderes i lys af virkningerne på beskæftigelsen. Det er denne valgfrihed, der nærmere bør undersøges, og selve det at undersøge er måske i sig selv en lille del af løsningen, for sagen er vel, at vi alle må se udviklingen fra en ny vinkel.

Jeg tror, at vi ved at vurdere den teknologiske udvikling og ikke mindst de incitamenter, vi selv i lovgivningen på forskellig måde giver, må vurdere den ud fra en mere bevidst holdning til de beskæftigelsesmæssige konsekvenser, og det vil måske betyde, at vi kan foretage os noget væsentligt især på længere sigt.

Uanset om det vil være muligt eller umuligt at gennemføre en undersøgelse af den karakter, der opfordres til i forslaget, inden for en så snæver tidsramme, som det er angivet, må selve den brede intention i forslaget selvfølgelig indgå i vores løbende diskussioner og dispositioner.

Jeg kan derfor på denne baggrund med en vis velvilje tilsige socialdemokratiets beredvillighed til at gå ind i det udvalgsarbejde, der skal i gang, og jeg håber, at man kan komme et lille skridt videre frem mod løsninger på disse meget komplicerede problemer. Hvis det er muligt, er det jo godt, at vi har fået forslaget, men hvis vi skulle vurdere forslaget, som det umiddelbart ligger, med henblik på at træffe en beslutning om disse

problemer, tror jeg ikke, vi nåede særlig langt.

Tang Sørensen (FP):

»Folketinget opfordrer regeringen til at gennemføre en hurtig undersøgelse af metoder til at give virksomheder en økonomisk tilskyndelse til at opretholde og udvide beskæftigelsen.«

Sådan lyder det så smukt i det beslutningsforslag, der nu ligger på folketingets bord, fremsat af det konservative folkeparti og det radikale venstre. Det er efter vores opfattelse et meget sent tidspunkt, man fra disse partiers side kommer på disse tanker, men et gammelt ordsprog siger »bedre sent end aldrig«. Efter vores opfattelse magter den nuværende regering ikke at sætte hjulene i gang i erhvervslivet.

Skulle regeringen efter disse opfordringer endelig finde på noget, bliver det efter al sandsynlighed en ny gang tilskud til diverse formål. Og hvem skal betale disse tilskud? Det skal erhvervene selv. Efter vores opfattelse er der i de sidste år sket en lang række forsyndelser i den politik, der er ført over for dansk erhvervsliv. Danske virksomheder og dansk industri trues i dag af en ulige konkurrence, skabt både af den danske regering og af subsidier og andre former for direkte eller indirekte støtte givet af det offentlige i de lande, som er vores nærmeste konkurrenter.

Beskæftigelsen inden for dansk erhvervsliv har i adskillige år været god, men i de sidste år er den blevet dårligere og dårligere.

En afgørende forudsætning for, at der kan skabes dynamik og fornyet optimisme i dansk erhvervsliv, er imidlertid, at vort erhvervsliv igen bliver konkurrencedygtigt. De fundamentale problemer i landets økonomiske situation har skabt mange problemer for dansk erhvervsliv. I de år, der er gået, har vi oplevet, at regeringen går fra den ene yderlighed til den anden i et desperat forsøg på at afhjælpe situationen. I det ene øjeblik forsøger man sig med en finanspolitisk stramning for ganske kort tid derefter at foretage en udpumpning af midler.

Ved septemberforliget i 1975 lagde man hensynet til beskæftigelsen på et meget højt plan og gennemførte en lang række foranstaltninger for at øge beskæftigelsen. Ved augustforliget i 1976 gjorde man det modsat-